

forelagte Lovforslag, for saa vidt det angaar vore indre Forhold, vor indre Lovgivning, kun er et Optryk af den allerede gældende Lovgivning, eller om der er Afvigelser fra den gældende Ret deri. Der maa man sige, at der er Afvigelser. Det vilde ogsaa være højst besynderligt, hvis en 40 Aar gammel Lovgivning, naar den blev optagen til fornyet Overvejelse, slet ikke skulde frembyde Punkter, hvor det var ønskeligt, der kom Ændringer. Jeg skal her omtale de væsentligste Punkter, hvor det tilsigtes at føre Lovgivningen frem fra de bestaaende Forhold.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der er Genstand for Forfatterret og Kunstnerret, vil Forholdet efter Lovforslaget væsentligt være det gamle. Der er i § 15, 1ste Stykke, 2det Punktum, en Bestemmelse, som har vakt nogen Betænkelighed. Det vedrører Arbejder af videnskabeligt og skønlitterært Indhold, som Redaktører ikke uden videre kunne optage uden Forfatterens Tilladelse. Men Sagen er, at saaledes som det Punkt staar her, sigtes der udelukkende til Artikler, der repræsenterer et virkeligt personligt Aandsarbejde, og ikke til den Slags Meddelelser, som kunne henregnes til almindeligt Bladstof. Det, der ogsaa nu henregnes til almindeligt Bladstof, vedbliver at være frit, men virkelig videnskabelige Udviklinger maa en Mand have Ret til at fremsætte ogsaa i en Avis uden derved at prisgive dem til alle, under Betingelse, selvfølgelig, af, at vi her have at gøre med et virkelig personligt Aandsarbejde. Det vil ogsaa være ganske umuligt at træffe en almengyldig Bestemmelse, hvorved der kan skelnes mellem almindeligt Bladstof og de Artikler, som Lovforslaget her tager Sigte paa. Og hvis man ikke vil gøre Uret mod nogen af Parterne, hvis man ikke vil forhindre Redaktører i at bringe de bedste Oplysninger til deres Læsere, og hvis man paa den anden Side heller ikke vil gaa Forfatterne for nær, vil der paa dette Omraade ikke være andet at gøre end det, som Lovforslagets Paragraf gør, nemlig stole paa, at den sunde Sans her udvikler en Sædvaneret, saaledes som vi paa saa mange andre Omraader maa stole paa Sædvaneretten, og saaledes som vi paa adskillige andre Omraader vistnok burde stole paa den.

Med Hensyn til hvad der er Genstand for Forfatterret, skal jeg saa endnu blot bemærke, at Lovforslaget ikke taler om Offentliggørelser af private Breve imod eller uden Forfatterens Tilladelse. Det

behøves nemlig ikke, thi hvis disse Breve i Virkeligheden repræsenterer noget for Forfatteren ejendommeligt, falde de ind under Lovforslagets § 1, og i ethvert Tilfælde vil en Offentliggørelse mod Forfatterens Ønske eller uden dette rammes af de almindelige Bestemmelser om Krænkelser af Privatlivets Fred, saa at det ganske sikkert ikke var fornødent her at optage nogen yderligere Bestemmelse om dette Forhold.

Hvis Lovforslaget med Hensyn til det, der er Genstand for Forfatterret, ikke afviger meget fra de nugældende Retsregler, saa bliver Afvigelsen noget større, naar vi komme ind paa Spørgsmaalet om det, som er Lovforslagets Princip, det vil sige dets Grundtanke. Lovens Grundtanke er nemlig den, at Forfatteren selv skal være Herre over enhver som helst Art af Offentliggørelse af hans Værk. Naturligvis maa der her være sat en vis Tidsgrænse, selv om Tidsgrænsen, som jeg straks skal komme til at omtale, bliver vilkaarlig sat. I den nugældende Ret er denne Grundtanke ikke gennemført saa fuldstændigt og saa bevidst, som i det foreliggende Lovforslag, men at den er betimelig og rigtig, det turde efterhaanden have vundet Anerkende overalt, og i Virkeligheden anerkender vor nuværende Lovgivning det ogsaa, idet nemlig Produktet af aandelig Virksomhed kan blive Genstand for almindelige formueretlige Rettigheder. Vor Forfatterlov viser jo, at Dispositionen over en Bog eller et Aandsarbejde kan gøres til Genstand for Overførelse og Overdragelse af forskellig Art. Vi have her at gøre med en almindelig formueretlig Rettighed, som Forfattere, Videnskabsmænd eller Kunstnere have erhvervet sig, idet de have udarbejdet deres Værk. De have erhvervet sig en Formueretlighed, der i nogle Henseender er analog med Ejendomsretten. Det er denne Kendsgerning, som det nuværende Forslag gennemfører noget mere konsekvent, paa en noget fyldigere Maade end den eksisterende Lovgivning, og det er en af dets Hovedafvigelser fra denne Lovgivning. Men en Følge heraf bliver den, at Lovforslaget er naaet til at betragte Oversættelsesretten som følgende med Forfatterretten. Naturligvis vil der ogsaa for Oversættelsesretten være en vis Tidsfrist, og naturligvis maa ogsaa denne Tidsfrist fastsættes vilkaarlig. Det vil være umuligt ad ren rationel Vej at sige, om de 10 eller de 50 Aar, der nævnes i Lovforslaget, netop ere de nøjagtige, men er man paa det rene med, at Tids-